RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 60.344 van 20 juni 1996
in de zaak A. 67.520/VII-13.685.

In zake : Christine BRABANT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. SERGEANT,
kantoor houdende te BEERNEM,
Gevaerts-Zuid 24

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering.

tussenkomende partij :

de n.v. SPANO,
die woonplaats kiest bij
Advocaten D. VAN DE GEHUCHTE en D. CORNELIS,
kantoor houdende te GENT,
Hoogstraat 35.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Christine BRABANT op 8 februari 1996 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 27 oktober 1995 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling houdende verwerping van het beroep door derden ingesteld tegen het besluit dd. 27 april 1995 waarbij aan de n.v. SPANO de milieuvergunning wordt verleend om te Oostrozebeke, Ingelmunstersteenweg 229, een spaanderplaatfabriek verder te exploiteren en uit te breiden;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 16 april 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 mei 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. SERGEANT, die verschijnt voor verzoekster, van Advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de verwerende partij, van Advocaat D. CORNELIS, die verschijnt voor de tussenkomende partij, en van Advocaat I. DEMAN die, loco Advocaat A. DECLERCK eveneens verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. SPANO met een verzoekschrift van 8 maart 1996 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat de tussenkomende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift als eerste middel opwerpt :

"schending van de motiveringsplicht, een algemeen rechtsbeginsel uitmakend, maar ook zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het decreet van de Vlaamse Raad van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering en voornamelijk het artikel 52 van het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 6.2.1991.

Dat het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 zo onder meer voorziet dat de opgelegde motivering in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Het artikel 52 van het besluit van 6.2.1991 stelt dat de uitspraak een gemotiveerde beslissing bevat over de aanspraken en bezwaren die door de indieners van het beroep werden gesteld.

Dat de particulier in de tekst een afdoend antwoord op zijn bezwaarschrift moet kunnen vinden, hetzij in een individuele stellingname, hetzij in een algemene richtlijn, die op zijn individueel bezwaar of beroep begrijpelijk van toepassing is.

Dat elke administratieve rechtshandeling tot slot op wettige motieven moet berusten, dwz. in rechte in te roepen en in feite juiste motieven, die in principe uit het administratief dossier moeten blijken teneinde de Raad van State de mogelijkheid te bieden zijn rechtmatigheidskontrole uit te oefenen.

eerste onderdeel :

In het beroep van de aktiegroep Spaak werd onder meer gesteld (zie blz 9 van de bestreden beslissing) met betrekking tot de blauwe rook, afkomstig van het bedrijf :

- dat de meeste verbrandingsschouwen niet de hoogte hebben zoals voorzien door de norm TA LUFT.
- dat er geen enkel onderzoek hangende of gepland is naar de samenstelling van de rook waarin de omwonenden regelmatig gedompeld worden.
- er is in de gehele milieuvergunning geen enkel onderzoek naar, aanbeveling of zelfs aanduiding dat die rookproblematiek wordt aangepakt te noteren valt

Op blz 18 van de vergunning wordt ingegaan op de stofemissie en daartoe wordt gesteld dat het bedrijf een studie dient te laten uitvoeren door een erkend MER-deskundige op het vlak van lucht.

Op blz 19 wordt ook gesteld ’Aan de opmerkingen met betrekking tot de emissies, inzonderheid wat de stofemissies en de uitstoot van de drogers betreft...’

Dat omtrent de samenstelling van de blauwe rook niets specifieks wordt voorzien en als enig konkreet streven wordt gesteld : ’dat deze voorwaarde (studie) op korte termijn moet leiden tot een verdere beperking van de stofemissie’.

Dat de omwonenden en verzoekers in de bezwaarschriften verwezen naar het feit dat dioxines of andere schadelijke stoffen (onder meer gelet op de alomtegenwoordigheid van formaldehyde), zouden kunnen vrijkomen.

Dat op deze bezwaren niet werd geantwoord.

tweede onderdeel :

Zowel de Torenvalk als Spaak stelden in hun verzoekschrift dat niet verholpen werd aan de bovenmatige hinder die bestaat voor de omwonenden en naar de vrijblijvendheid van de ’voorwaarden’ die werden opgelegd aan het bedrijf.

- de Torenvalk : ’uit de toegekende vergunning blijkt dat het bedrijf de geldende normen niet haalt; het is niet duidelijk of het voldoen aan de strenge voorwaarden de bovenmatige hinder veroorzaakt tov de buurtbewoners zal opheffen’ en de laatste overweging ’dat de proefvergunning het bedrijf misschien wel zou aanzetten om snel werk te maken van de sanering’.
- Spaak (en eerste verzoekster) : de dikwijls onleefbare situatie wordt onaangeroerd gelaten (zelfs uitgebreid), er wordt eerst een vergunning afgeleverd en nadien worden rapporten gemaakt.

Met betrekking tot deze fundamentele kritiek wordt eerstens een verkeerde weergave van de stelling opgenomen (en daaruit volgend ook een antwoord naast de kwestie):

- zo werd ten onrechte gesteld dat het beroep van tweede verzoekster alleen een principiële reaktie was tegen het feit dat een vergunning

voor 16 jaar werd verleend in plaats van een proefvergunning. (blz 16)

In het beroepsschrift van tweede verzoekster was wel degelijk sprake van talrijke andere opmerkingen : het niet oordeelkundig ruimtelijk ingeplant zijn van het bedrijf, de hinder, het niet voldoen aan doelstellingen, enz...

Het feit dat geen proefvergunning werd toegekend werd onmiddellijk gelieerd met de noodzaak het bedrijf er toe aan te zetten om snel werk te maken van de sanering om te voldoen aan de voorwaarden.

- zo werd eveneens volkomen ten onrechte gesteld dat het beroep van Spaak enkel gericht was tegen de vergunning in het algemeen en tegen de uitbreiding naar weekproduktie in het bijzonder.

Terwijl het uit het beroepsschrift wel degelijk blijkt dat de verwijzing naar de volcontinue produktie, enerzijds de reeds bestaande hinder alleen maar zal accentueren en vergroten, anderzijds wordt aangemerkt dat nog niet eens een oplossing wordt gevonden voor de reeds bestaande hinder.

Deze kritiek wordt dan nog enkel beantwoord door gemeenplaatsen, die niet te kontroleren beweringen bevatten :

Zo wordt onder meer gesteld (blz 17) :

'dat het derhalve noodzakelijk is om voldoende strenge voorwaarden op te leggen om de hinder, veroorzaakt door de exploitatie van de inrichting tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau te beperken.'

Nergens wordt in de beslissing aangetoond welke die voldoende en strenge voorwaarden dan wel zijn. Laat staan dat wordt aangegeven waarom ze voldoende zijn, waarom ze streng zijn en waarom de hinder niet volledig kan weggewerkt worden en enkel dient beperkt tot 'een voor de omgeving aanvaardbaar niveau'.

Op bladzijde 21 wordt dan gesteld :

'dat op basis van de vanuit dit oogpunt gehanteerde technische criteria en de van toepassing zijnde normen, deze noodzakelijke voorwaarden kunnen worden geconcretiseerd als omschreven in het beschikkend gedeelte'

Dat deze noodzakelijke voorwaarden zelfs niet worden aangeduid in het beschikkend gedeelte laat staan omschreven zodat er ook geen motivering is opgenomen van de stelling dat er wel degelijk voldoende maatregelen zijn opgelegd.

Andere gebreken in de motivering over de omvang van de hinder zijn terug te vinden op :

blz 19 bestreden beslissing : er wordt zonder meer gesteld dat in de omgeving geen noemenswaardige stofhinder werd waargenomen.

Bovenaan blz 17 werd op eenzelfde manier gesteld dat 'de geurhinder door formaldehyde in mindere mate aanwezig is'.

Nergens werd aangegeven wie deze vaststellingen wel heeft gedaan, vaststellingen die overigens volkomen in strijd is met de werkelijkheid en zelfs met de beweringen van de uitbater (zie het anderhalf miljoen kilogram neerslag in optimale omstandigheden en het verhaal aan de provinciale milieuvergunnings-commissie, aangehaald op blz 16 van de beslissing van de BD : ondragelijke geur).

De bespreking van de hinder wordt afgesloten met de bewering 'overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effekten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, mits naleving van aangepaste milieuvergunningsvoorwaarden, tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt.'

Wat het aspekt vrijblijvendheid van het oplossen van de hinder betreft (gebrekkig efficiëntie van de maatregelen), stelt het besluit enkel dat het een eenzijdige benadering uitmaakt om te stellen dat een proefvergunning het bedrijf er toe zou aanzetten om snel werk te maken van de sanering. 'Welk bedrijf zal immers geneigd zijn om grote investeringen te doen met het risico dat na de proefvergunning geen definitieve vergunning wordt verleend'

Terwijl dergelijk motivering algemeen is en geen antwoord geeft op de gestelde vraag. Over welke grote investeringen heeft men het dan wel? Een bedrijf dat een proefvergunning krijgt in afwachting van het uitvoeren van een studie dient trouwens geen grote investeringen te maken";

Overwegende dat de verwerende partij hier in haar nota o.m. op antwoordt :

"II.1.1 <u>Eerste Onderdeel.</u>

Verzoekende partij stelt dat niet werd geantwoord op de bezwaren van het actiecomité SPAAK.

...

II.1.1.1 Nochtans wordt in de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op de ... luchtimmissiekwaliteit, zo onder meer wordt gesteld :

'...

Overwegende dat om meer en betere informatie te verkrijgen over de luchtimmissiekwaliteit in de vergunning een bijzondere voorwaarde werd opgelegd dat door een erkend MER-deskundige op het vlak van lucht een studie dient uitgevoerd waarbij de luchtimmissiekwaliteit wordt gevolgd over een periode van minstens 6 maanden; dat deze deskundige ook de haalbaarheid van de reductie van de stofemissie van de drogers dient te onderzoeken; dat deze voorwaarde op korte termijn moet leiden tot een verdere beperking van de stofemmissie.

(bestreden beslissing p. 18)

...

Aan de opmerkingen met betrekking tot de emissies, inzonderheid wat de stofemissies en de uitstoot van de drogers betreft, wordt tegemoet gekomen door de terzake opgelegde bijzondere voorwaarde (studie door een Mer-deskundige lucht).

(bestreden beslissing p. 19)'

II.1.2 Tweede Onderdeel.

Nopens de bezwaren van zowel TORENVALK als SPAAK tegen de eerste beslissing (Bestendige Deputatie dd. 27.4.1995), nml. 'er wordt niet verholpen aan de bovenmatige hinder die bestaat voor de omwonenden' en 'de opgelegde milieuvergunningsvoorwaarden zijn vrijblijvend', zou volgens verzoekende partij in de bestreden beslissing een verkeerde weergave van de stelling worden opgenomen. Bovendien zouden de bezwaren enkel beantwoord worden door gemeenplaatsen- die niet te controleren zijn.

De volumineuze beslissing biedt evenwel veel meer antwoorden dan verzoekende partij tracht te beweren, zoals hieronder ten overvloede zal blijken. Ook worden de stellingen van de twee beroepsindieners geenszins verkeerdelijk weergegeven.

II.1.2.1 De bezwaarschriften van de twee beroepsindieners worden bijna letterlijk opgenomen in de bestreden beslissing op p. 9 en 10.

Op p. 16 wordt verder gesteld :

'Overwegende dat onderhavige beroepen in hoofdzaak betrekking hebben op de vergunning welke aan de N.V. Spano werd verleend voor het verder exploiteren en uitbreiden van een vergund spaanderbedrijf;

EN

'dat het beroep van "SPAAK" gericht is tegen de vergunning in het algemeen en de uitbreiding naar weekendproduktie in het bijzonder; dat het beroepschrift van de milieuvereniging "de Torenvalk" dient gezien als een principiële reactie tegen het feit dat geen vergunning op proef werd verleend, maar een vergunning voor een termijn van 16 jaar;'

...

II.1.2.2 Vooreerst dient opgemerkt dat verzoekende partij geen enkel belang heeft bij het aanvoeren van middelen nopens het beantwoorden van de bezwaren van 'de Torenvalk'. Verzoekende partij maakt geen deel uit van die milieuvereniging; heeft door middel van het actiecomité SPAAK zelf een beroepsschrift ingediend bevattende al haar bezwaren; de VZW 'de Torenvalk' heeft geen beroep tot schorsing of nietigverklaring ingediend tegen de bestreden beslissing zodat dient aangenomen dat haar bezwaren voldoende werden beantwoord in de bestreden beslissing.

Het middel is derhalve onontvankelijk.

Volledigheidshalve wenst verwerende partij op te merken dat bij het lezen van de beroepsschrift van 'de Torenvalk' inderdaad kan vastgesteld worden dat

dit beroepsschrift een reactie vormt tegen het verlenen van een vergunning voor 16 jaar en geen vergunning op proef.

Bovendien bevat de bestreden beslissing een antwoord nopens bezwaren betreffende de ruimtelijke inplanting van het bedrijf SPANO, betreffende de hinder, enz... .

Eveneens wordt in de bestreden beslissing gesteld waarom eerder dan een vergunning op proef een vergunning voor 16 jaar werd verleend.

II.1.2.3 Betreffende het beroepsschrift van SPAAK kan nogmaals opgemerkt worden dat dit nagenoeg letterlijk werd opgenomen in de bestreden beslissing; de bezwaren werden beantwoord en gemotiveerd weerlegd.

In de bestreden beslissing wordt inderdaad opgemerkt als volgt :

'Overwegende dat produktielijn 1 stilgelegd is sedert begin 1995; dat de drogerij en verspaanderij evenwel in bedrijf worden gehouden in functie van toelevering aan de andere produktielijnen; dat nu ook tijdens het weekend wordt gewerkt om de produktie op peil te houden; dat het overschakelen naar een volcontinu produktieproces binnen de sector van de spaanderplaatindustrie een algemeen gegeven is geworden en noodzakelijk is om concurrentieel bij te blijven; dat mogelijke hinder bijgevolg ook tijdens het weekend kan voorkomen; dat het derhalve noodzakelijk is om voldoende strenge voorwaarden op te leggen om de hinder veroorzaakt door de exploitatie van de inrichting tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau te beperken; dat in deze context evenwel dient opgemerkt dat de inrichting grotendeels gelegen is in een gebied voor milieubelastende industrieën en de meeste woonhuizen in het woongebied met landelijk karakter opgetrokken zijn nadat het bedrijf reeds in exploitatie was;

De bestreden beslissing maakt een duidelijke belangenafweging. In een gebied voor milieubelastende industrie moeten industriële aktiviteiten mogelijk zijn. Die aktiviteiten zullen haast altijd een bepaalde hinder met zich meebrengen. Om die hinder tot een aanvaardbaar niveau te beperken voor de omwonenden worden aan de NV SPANO een aantal voorwaarden opgelegd.

Verzoekende partij stelt de vraag waarom de hinder niet volledig kan weggewerkt worden?

Geluidshinder

Geluidsloze industriële machines zijn bijvoorbeeld nog niet van deze tijd.

Stofemissie.

Niet alleen is er geen rook zonder vuur, doch ook geen vuur zonder rook.

II.1.2.4 Voorwaarden worden opgelegd om de hinder te beperken tot een aanvaardbaar niveau. Om deze voorwaarden te bepalen worden technische criteria en

normen gehanteerd (die naar tijd en plaats verschillen). Zo wordt een geluidsnorm van 5dB als aanvaardbaar beschouwd.

De vergunningsvoorwaarden worden in de bestreden beslissing ruimschoots gemotiveerd, in het bijzonder op p. 17-22.

Zoals verzoekende terecht stelt wordt op P. 22 besloten met de vaststelling dat de voorwaarden omschreven in het beschikkend gedeelte (!!van de eerste beslissing!!) kunnen en dienen te worden opgelegd. De beslissing van 27 april van de Bestendige Deputatie wordt aldus bevestigd en de beroepen worden ongegrond verklaard.

Gezien de bestreden beslissing de beslissing van de Bestendige Deputatie van 27.4.1995 bevestigt, dienden de vergunningsvoorwaarden geenszins te worden opgenomen in huidige bestreden beslissing.

II.1.2.5 Als repliek op een aantal opmerkingen van verzoekende partij kan volledigheidshalve nog gesteld worden als volgt.

* Dat er op het ogenblik van het plaatsbezoek geen ’noemenswaardige stofhinder’ werd waargenomen blijkt uit het ’verslag onderzoek en advies Vlarem-beroep’ en wordt niet weerlegd door verzoekende partij.
* Dat de hinder inherent aan de exploitatie van de NV SPANO vooral geluidsoverlast en stofhinder is, is een feitelijke vaststelling, die niet wordt weerlegd door verzoekende partij. In haar beroepsschrift wordt overigens ook enkel melding gemaakt van de lucht- en geluidsproblematiek.
* Nopens een vergunning op proef werden de argumenten van de N.V. SPANO afgewogen tegenover de argumenten van de beroepsindieners.

De N.V. SPANO stelt dat een vergunning voor een beperkte termijn niet wenselijk is uit het oogpunt van de economische haalbaarheid, gelet op de strenge voorwaarden die grote investeringen vereisen.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat een saneringsoperatie nopens de geluidsoverlast dient uitgevoerd te worden binnen een periode van twee jaar. De sanering door de exploitant is reeds ingezet. Bovendien wordt gesteld dat door de exploitant met betrekking tot de meest kritische hinderaspecten, nl. stofhinder en geluidsoverlast reeds belangrijke inspanningen werden geleverd om de hinder tot een aanvaardbaar niveau te beperken.

Uit een onderzoek bleek dat de NV SPANO de laatste jaren ernstige inspanningen heeft geleverd om de stofhinder te beperken en daar ook grotendeels is in geslaagd. Wanneer het bedrijf de nodige tijd wordt gegund om de geluidsproblematiek op te lossen, zal de leefbaarheid van de woonomgeving gevoelig worden verbeterd.

In de vergunning worden voor het overige voldoende voorwaarden opgelegd om bodem-, grondwater- en oppervlaktewaterverontreiniging te voorkomen en om de veiligheid van de exploitatie, inzonderheid op het vlak van explosie- en brandgevaar te garanderen.

Als antwoord om de bewering dat een proefvergunning een aanzet is voor het bedrijf om snel werk te maken van de sanering werd geantwoord dat dit een eenzijdige benadering is. Evengoed kan het omgekeerde waar zijn : welk bedrijf zal immers geneigd zijn grote investeringen te doen zonder zekerheid nopens een definitieve vergunning.

Dat grote (miljoenen) investeringen zullen nodig zijn om alleen al de geluidsoverlast te saneren staat buiten kijf.

Cfr. Stuk 1 :

'dat uit onderzoek gebleken is dat de uitvoering van deze voorwaarden onvermijdelijk gepaard zal gaan met grote investeringen vanwege het bedrijf; dat dergelijke investeringen slechts kunnen gerechtvaardigd worden indien hier een redelijke vergunningstermijn tegenover staat;'"

Overwegende dat de tussenkomende partij in dit verband inzonderheid betoogt :

"A.1. Eerste onderdeel : de emissie- en immissieproblematiek

Verzoekster in tussenkomst moet vaststellen dat het bestreden besluit op dit punt uitdrukkelijk is gemotiveerd en de in de vergunning opgelegde bijzondere voorwaarden heeft bevestigd om tegemoet te komen aan de problematiek van zowel stofemissies als luchtimmissiekwaliteit.

De stelling dat het bestreden besluit een verkeerde weergave zou geven van de argumenten van het actiecomité SPAAK en de VZW Torenvalk en derhalve naast de klachten zou geantwoord geweest zijn gaat dan ook niet op.

...

Met betrekking tot de luchtkwaliteit en de luchtimmissies werd bovendien (in het bestreden besluit) gesteld dat :

'Overwegende dat om meer en betere informatie te verkrijgen over de luchtimmissiekwaliteit in de vergunning een bijzondere voorwaarde werd opgelegd dat door een erkend MER-deskundige op het vlak van lucht een studie dient uitgevoerd waarbij de luchtimmissiekwaliteit wordt gevolgd over een periode van minstens 6 maanden; dat deze deskundige ook de haalbaarheid van de reductie van de stofemissie van de drogers dient te onderzoeken; dat deze voorwaarde op korte termijn moet leiden tot een verdere beperking van de stofemmissie.'

Het is evident dat waar de luchtimmissiekwaliteit door de deskundige aan een uitgebreid onderzoek zal worden onderworpen, dit ook een analyse zal inhouden van de ’blauwe rook’, minstens dat, voor zover deze ’blauwe rook’ gevaarlijke stoffen zou inhouden, wat niet het geval is, de invloed hiervan op de luchtkwaliteit tijdens het onderzoek zal kunnen waargenomen worden.

Dat derhalve ook de problematiek van lucht(immissie)kwaliteit uitdrukkelijk werd vermeld en dat hieraan tegemoet gekomen wordt door het opleggen van een specifieke maatregel, met name de MER-studie.

De stelling van oorspronkelijke verzoekster dat ’geen enkel onderzoek hangende of gepland is naar de samenstelling van de rook waarin de omwonenden regelmatig gedompeld worden’ strookt dan ook geenszins met de realiteit en wordt tegengesproken door de vergunningsvoorwaarden zelf.

Verzoekster in tussenkomst wenst dienaangaande overigens nog te benadrukken dat :

...

3. in de verleende milieuvergunning als bijzondere voorwaarde een onderzoek naar de emissie- en rookproblematiek werd opgelegd.

’Een MER-deskundige lucht dient een studie uit te voeren om de luchtimmissiekwaliteit te bepalen, gemeten over een periode van minstens zes maanden, en dient ook de haalbaarheid van de reductie van de stofemissie van de drogers te onderzoeken. Deze studie wordt binnen het jaar voorgelegd aan het Bestuur Milieuvergunningen en het Bestuur Milieuinspectie’

Dit milieu-effectenrapport is in volle uitvoering, gebeurt onder leiding van Ir. S. Debosere en staat onder toezicht en begeleiding van het bestuur milieuvergunningen én de milieu-inspectie.

4. waar oorspronkelijke verzoekster verwijst naar dioxines of andere schadelijke stoffen die zouden kunnen vrijkomen, dit door geen enkel concreet gegeven wordt gestaafd, hiervoor ook geen enkele aanwijzing bestaat en door verzoekster in tussenkomst ook uitdrukkelijk wordt ontkend.

In de oorspronkelijke bezwaarschriften werd ten andere nergens verwezen naar de aanwezigheid van dioxines of andere gevaarlijke stoffen.

A.2. Tweede onderdeel :

Ook hier wordt ten onrechte door oorspronkelijke verzoekster gesteld dat de door het actiecomité SPAAK en de VZW Torenvalk geformuleerde bezwaren verkeerd zouden weergegeven zijn en dat hierop niet zou geantwoord worden in het besluit.

In het bestreden besluit worden de klachten die door SPAAK en de VZW Torenvalk werden geformuleerd nochtans omstandig en gedetailleerd weergegeven. (zie pagina’s 9 en 10)

Bovendien moet vastgesteld worden dat het bestreden besluit een gemotiveerd antwoord heeft geformuleerd op al deze klachten en dat daarenboven nog eens specifiek een bijzondere evaluatie van de klachten werd opgenomen.

Het bestreden besluit is immers uitvoerig ingegaan op de problematiek van de ruimtelijke inplanting, de geluidsoverlast, stofhinder en luchtimmissie.

Naar ruimtelijke inplanting toe wordt uitdrukkelijk aangegeven dat verzoekster op tussenkomst grotendeels gelegen is in een gebied voor milieubelastende industrieën en slechts voor een klein stuk in agrarisch gebied, waarvoor ten andere een bijzonder plan van aanleg 'Industriezone II' werd goedgekeurd. (pag. 15)

De exploitatie is dan ook verenigbaar met de ruimtelijke en stedebouwkundige voorschriften.

Verzoekster op tussenkomst wenst dienaangaande overigens op te merken dat het bedrijf reeds sinds 1963 is ingeplant op de huidige vestigingsplaats. Het is pas toen het bedrijf in volle expansie was dat er zich mensen rond het bedrijf zijn komen vestigen. Het feit dat bewoning in de onmiddellijke nabijheid van de onderneming werd toegelaten is echter een gegeven dat niet aan de onderneming kan verweten worden.

Naar stofemissie toe verwijst het bestreden besluit terecht naar de zware inspanningen die verzoekster op tussenkomst de afgelopen jaren heeft geleverd om enerzijds alle transporten in gesloten circuit te laten verlopen en anderzijds te investeren in een nieuwe type drogers die de stofuitstoot verder reduceren. (pag.17)

Aldus werd de stofuitstoot sinds 1984 met maar liefst 91% gereduceerd.

Waar oorspronkelijke verzoekster overigens vermeldt dat de exploitant zelf melding zou maken van anderhalf miljoen kilogram neerslag, moet verzoekster in tussenkomst dit ten stelligste ontkennen.

Het emissiejaarrapport van 1993 vermeldt immers een jaarlijkse uitstoot van 148,6 ton, waar dit de twee afgelopen jaren zelfs nog een stuk minder is.

Verzoekster in tussenkomst heeft er reeds op gewezen dat het bestreden besluit tevens bijzondere maatregelen oplegt om tegemoet te komen aan de problematiek van luchtimmissies en stofemissies door het opleggen van een MER-rapport en de daaraan gekoppelde maatregelen om deze uitstoot in de mate van het mogelijke nog verder te reduceren.

Naar geluid toe wordt in het besluit gesteld :

'Overwegende dat om een verdere sanering van de geluidsoverlast te stimuleren in de vergunning werd opgelegd dat op basis van de minimale doelstelling een saneringsvoorstel moet gemaakt worden met opgave van de te saneren geluidsbronnen en een technische beschrijving van de sanering van elke individuele geluidsbron en een tijdschema met verantwoording; dat

deze sanering dient uitgevoerd binnen een periode van twee jaar en binnen deze periode een haalbaarheids-studie dient uitgevoerd om na te gaan hoe de over-schrijdingen van de richtwaarden ter hoogte van de woonomgeving kunnen worden teruggebracht naar 5DB.

Overwegende dat de periode van twee jaar gelet op de omvang van de uit te voeren saneringsoperatie met de eraan gekoppelde investeringen en rekening houdend met de minimale duur die dergelijke studie vergt, aanvaardbaar is'(pag.18)

Ten aanzien van de klachten van SPAAK en VZW Torenvalk wordt vervolgens gesteld :

'1°SPAAK :

Aan de opmerking met betrekking tot de emissies, inzonderheid wat de stofemissies en de uitstoot door de drogers betreft, wordt tegemoet gekomen door de ter zake opgelegde bijzondere voorwaarde (studie door een erkend MER-deskundige).

Met betrekking tot het argument dat de dikwijls onleefbare situatie wordt uitgebreid tot het weekend, wat niet accepteerbaar is voor de gezondheid en het sociale leven van de omwoners, die in een landelijke gebied wonen, waar de vergunningverlenende overheid de verplichting heeft de hinder binnen redelijke normen te houden, dient opgemerkt dat de opgelegde voorwaarden tot doel hebben de hinder tot een aan-vaardbaar niveau te beperken.

De bewering dat de rapporten en resultaten van metingen welke in de vergunning worden opgelegd niet publiek worden gemaakt en niet als basis hebben gediend voor het dossier en het bijgaand onderzoek, waardoor de rechten van de omwoners worden geschonden en als dusdanig het openbaar onderzoek onvolledig en ongeldig maakt, is niet terecht. Het betreft hier immers geen MER-plichtige activiteit. Bovendien bevat het dossier voldoende meetgegevens om de aanvraag te beoordelen. Waar bijkomende informatie nodig is geacht om de hinder voor de omgeving verder te verzachten, werden aanvullende studies en metingen opgelegd, wat vergunningstechnisch een aanvaardbare benadering van de milieuvergunningsaanvraag bete-kent.(.....)

2° Torenvalk :

Het argument dat de milieuvergunning werd afgele-verd onder strenge voorwaarden, doch dat niet duide-lijk is of het voldoen aan de strenge voorwaarden de bovenmatige hinder veroorzaakt tov. de buurtbewoners zal opheffen, is een algemene bewering die op geen concrete bewijzen steunt. Aangenomen mag worden dat de naleving van de wettelijk vastgestelde criteria van aard zal zijn dat de mogelijk aanwezige hinder tot een aanvaardbaar niveau zal worden beperkt.

De opmerking dat het bedrijf niet oordeelkundig is ingeplant, is niet geheel terecht. De exploitatie van de inrichting is planologisch in overeenstemming met de ligging in een gebied voor milieubelastende

industrieën. De ontwikkeling van het landelijk woongebied en de uitbreiding van de bewoning kan niet verweten worden aan het bedrijf. De uitbreidingen waar op gewezen wordt zijn uitgevoerd in de richting van het kanaal Roeselare-Leie, van het landelijk woongebied weg.

De lawaai- en stofhinder waar op gewezen wordt, evenals de geurhinder veroorzaakt door formaldehyde, zullen via de opgelegde vergunningsvoorwaarden in de toekomst worden beperkt.(...)

Het argument dat investeringen in uitbreidingen wel kunnen, maar investeringen om de milieuhinder te verminderen slechts met mondjesmaat worden toegepast, is niet terecht en is niet van aard de beslissing van de Bestendige Deputatie te wijzigen. Uit het onderzoek is gebleken dat de NV SPANO de afgelopen jaren ernstige inspanningen heeft geleverd om de stofhinder te beperken en daarin ook grotendeels is geslaagd. Wanneer het bedrijf nu ook nog de nodige tijd wordt gegund om de geluidsproblematiek op te lossen, zal de leefbaarheid van de woonomgeving gevoelig worden verbeterd.

Ten slotte wordt gesteld dat door een proefvergunning zoals voorgesteld door de provinciale Milieuvergunningscommissie of een andere dwingende wijze het bedrijf er toe aangezet zou worden om snel werk te maken van de sanering om te voldoen aan de voorwaarden. Deze bewering is een éénzijdige benadering. Welk bedrijf zal immers geneigd zijn om grote investeringen te doen, met het risico dat na de proefvergunning geen definitieve vergunning wordt verleend.'

Verzoekster in tussenkomst merkt op dat de economische realiteit niet toelaat dat zwaar geïnvesteerd wordt in nieuwe technologiën (verzoekster op tussenkomst heeft de afgelopen jaarlijks gemiddeld minstens 15% van haar totaal investeringsbudget geïnvesteerd in milieugerelateerde investeringen en verbeteringen) wanneer geen bestaanszekerheid over een langere periode kan gegarandeerd worden.

Een proefvergunning zou dan ook eerder leiden tot een afbouw van de bestaande investeringen.

Tenslotte merkt verzoekster in tussenkomst op dat, waar aan het bestreden besluit wordt verweten op een aantal punten te algemeen te hebben geantwoord op de klachten van SPAAK en de VZW Torenvalk, anderzijds juist moet vastgesteld worden dat veel van deze klachten zelf zeer algemeen geformuleerd zijn en niet gestaafd worden met enige concrete gegevens of aanwijzingen.

Verzoekster in tussenkomst moet derhalve vaststellen dat het bestreden besluit omstandig is gemotiveerd en de rechtens vereiste feitelijke grondslag heeft om te stellen dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie, mits naleving van aangepaste milieuvergunningsvoor-

waarden, tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt.";

Overwegende dat verzoekster er belang bij heeft dat het bestreden besluit op grond van het opgeworpen middel wordt geschorst, ook al heeft zij niet in eigen naam een beroepsschrift ingediend tegen het beroepen besluit van 27 april 1995 van de bestendige deputatie;

Overwegende dat tegen dat besluit van de bestendige deputatie twee administratieve beroepen werden ingediend : één door de v.z.w. Torenvalk en één, ondertekend door verzoekster, namens het "Spaak aktie komitée", zijnde het "Spaanplaten Anti-Hinder Aktie Komitee"; dat deze bezwaarschriften respectievelijk als volgt waren gesteld :

"Betreft : Beroep tegen de toegekende milieuvergunning door de Bestendige Deputatie W-Vlaanderen van 27 april 1995 voor het verder exploiteren en uitbreiden van een spaanderplaatfabriek door SPANO nv, Ingelmunstersteenweg 229, Oostrozebeke.

De Torenvalk vzw, regionale milieuvereniging van Tielt en omstreken, wenst tegen hogervermelde toegekende milieuvergunning in beroep te gaan wegens volgende redenen :

De milieuvergunning werd afgeleverd voor 16 jaar tot 2011, onder 'strenge' voorwaarden. Zo moet o.a. een MER opgemaakt worden binnen de zes maanden, moet er sanering komen van lucht- en lawaaihinder enz. Uit de toegekende vergunning blijkt echter dat het bedrijf aan de geldende normen inzake lucht, geluid e.d. niet voldoet. Het is niet duidelijk of het voldoen aan de strengere voorwaarden de bovenmatige hinder veroorzaakt t.o.v. de buurtbewoners zal opheffen. Het bedrijf is immers nu al onoordeelkundig ruimtelijk ingeplant op beperkte afstand van woningen. Door de jaren heen heeft het bedrijf zich verschillende malen uitgebreid. De buurtbewoners klagen al jaren over lawaai- en stofhinder plus hinder van het irriterende formaldehyde dat in spaanplaten verwerkt wordt. Uit het emissiejaarverslag van 1993, dat aan de VMM werd toegestuurd, blijkt dat Spano nv bijvoorbeeld 227 ton uitstootte in dat jaar. Er blijkt dus een konfliktsituatie te zijn tussen het bedrijf en de buurt. Een belangrijke opmerking hierbij is dat verscheidene mensen uit de

buurt ook werken bij Spano. Dit betekent dat het nu bestaande burenprotest mogelijks slechts het topje van de ijsberg is.

Spano nv is anderzijds ekonomisch een sterk bedrijf. Dat blijkt o.a. uit cijfers van Trends Top 5000 van 1995, waar Spano nv op de tweede plaats staat binnen de houtsektor. Het bedrijf geniet van een aantal soepele overgangsmaatregelen inzake luchtemissies, Vlarem II. Toch vond Spano nv het nodig om via Febelhout een soepelder stofnorm voor trommeldrogers van houtspanen aan te vragen in Vlarem II-bis. Liever dan te investeren in technieken om de milieuhinder te doen afnemen, wordt gevraagd om de normen te versoepelen.

Ondertussen heeft de firma vorige jaar ook een charme-offensief gelanceerd met de produktie van zijn 'natuurvriendelijke' spaanplaat 'Natur-o-span'. Er werden zelfs gratis nestkastjes in Natur-o-span geleverd, vooral voor natuurverenigingen.

In april 1995 pas werd de vergunning om verder te exploiteren en uit breiden toegestaan. Het bedrijf heeft hier echter niet op gewacht om al in januari uit te breiden naar non-stop produktie, inklusief 's nachts en tijdens het weekeinde. Investeringen in uitbreiding kunnen wel, terwijl investeringen om de milieuhinder te verminderen in het verleden slechts met mondjesmaat toegepast werden.

We vrezen dat door het afleveren van een milieuvergunning voor 16 jaar, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, de firma niet echt onder druk gezet wordt om aan die milieuvoorwaarden te voldoen. Voor Spano is de vergunning binnen en ze mogen zelfs nogmaals uitbreiden. Aan alle milieuvoorwaarden zal pas na verloop van jaren voldaan zijn, als er al kan aan voldaan worden. In de praktijk blijkt ook dat de meeste bedrijven hun saneringsrapporten niet of te laat aan de Milieu-Inspektie overhandigen. Daarom stellen wij voor om via een proefvergunning of op een andere dwingende wijze het bedrijf aan te zetten om snel werk te maken van het voldoen aan de voorwaarden. De Provinciale milieuvergunningskommissie heeft immers ook een vergunning voor drie jaar voorgesteld, wat evenwel door de Bestendige Deputatie niet gevolgd werd. De proefvergunning duurt dan totdat via het MER bewezen is dat de milieu-effekten beperkt zijn en totdat de voornaamste saneringen gebeurd zijn.

Wij hopen dat u als Minister, met onze argumentatie rekening zal houden, bij de beoordeling van dit beroep.";

en

"Met verbazing bestudeerden wij onlangs de Milieuvergunning van 27/4/95 voor de spaanderplaatfabriek N.V. SPANO, gevestigd te 8780 Oostrozebeke,

Ingelmunstersteenweg 229, die verleend werd door de bestendige deputatie van West-Vlaanderen.

Wat we het meeste vreesden werd werkelijkheid. Er werd aan Spano de toelating gegeven om nu ook nog onze weekends te verpesten, en dit zonder enige motivering van de commissie. Laat ons even de punten op een rijtje zetten :

. de Vlaamse Milieu Maatschappij advizeert negatief wat de lucht betreft,
. de meeste verbrandingsschouwen zijn slechts 16 tot 30 meter hoog, waardoor geregeld de omwoners (een vierhonderdtal) in een rook baden die hoogst irriterend is en keelpijn veroorzaakt, (dit waar de schouwen volgens TA Luft 50 tot 70 meter hoog zouden moeten zijn)
. er naar ons weten geen enkel onderzoek hangende of gepland naar de samenstelling van die rook waarin wij geregeld ondergedompeld worden,
. de oudere branders, die de stofemissienorm met een faktor drie overschrijden, mogen behouden worden zonder enige beperking in tijd (De produktielijn 1 wordt wel stilgelegd, maar de branders worden verder gebruikt voor de bevoorrading van de andere produktielijnen),
. er is in de gehele milieuvergunning geen enkel onderzoek naar, aanbeveling voor of zelfs aanduiding dat die rookproblematiek aangepakt zal worden,
. het probleem van de winterse smog wordt niet ter sprake gebracht, alhoewel er een reëel probleem is.

Deze dikwijls onleefbare situatie wordt niet alleen onaangeroerd gelaten, bovendien wordt de toelating gegeven om die uit te breiden over de nacht en de weekends. Dit is niet accepteerbaar voor de gezondheid en het sociale leven van de omwoners, die in een woongebied wonen met landelijk karakter, waar de vergunningsverlenende overheid de verplichting heeft de hinder binnen redelijke normen te houden.

Bovendien is het uiterst eigenaardig te moeten vaststellen dat de vergunning eerst afgeleverd wordt, en er pas later een MER en een immissie rapport zal gemaakt en bekeken worden. Gezien deze rapporten en de resultaten van de metingen niet publiek gemaakt worden, en deze rapporten de basis zouden moeten vormen voor een milieuvergunning en het bijgaande openbaar onderzoek, menen wij dat dit flagrant de rechten van de omwoners schendt en als dusdanig het openbaar onderzoek onvolledig en ongeldig maakt.

Alhoewel het geluid met meer dan 10 dBA de normen overschrijdt, wordt er eerst toelating gegeven die hinder over de nacht en het weekend uit te breiden. Latere geluidssaneringsverplichtingen zijn allesbehalve duidelijk, moeten gebeuren op nog uit te voeren metingen, laten alvast de deur open voor vele excuses, en garanderen uiteindelijk niet in het minst dat

de last effektief daalt. Bovendien is ook hier opnieuw geen enkele zichtbaarheid van de omwoners op de metingen en verklaart de exploitant vooraf, zonder ernstig onderzoek, dat een echte sanering niet haalbaar is.

Om al deze redenen zien wij ons dan ook verplicht formeel beroep aan te tekenen tegen de vergunning in het algemeen, en de uitbreiding tot de nacht en het weekend in het bijzonder.

Tevens zijn wij verontrust door de bijzondere vage uitvoeringstermijnen van een aantal bijzondere voorwaarden, zoals de vervanging van de oudere drogers, de inkuiping van de zware fuel tank en LPG installatie.";

Overwegende dat luidens artikel 52, 3˚, van het besluit dd. 6 februari 1991 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) de uitspraak van de minister over het beroep "omvat een gemotiveerde beslissing over de aanspraken of bezwaren die door de indiener(s) van het beroep werd(en) gesteld"; dat blijkens de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 individuele bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende moeten worden gemotiveerd;

Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat uit het uittreksel uit de aanhef van het bestreden besluit dat zowel de verwerende als de tussenkomende partij citeren lijkt te kunnen worden afgeleid dat de door de verzoekende partij in haar uiteenzetting van het middelonderdeel geciteerde bezwaren van het actiecomité SPAAK met betrekking tot de "rookproblematiek" door de verwerende partij werden onderzocht en beantwoord;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de bezwaren van de beroepsindieners als volgt in de aanhef van het bestreden besluit zijn weergegeven :

"1˚ SPAAK : tekent op basis van volgende argumenten beroep aan tegen de vergunning in het algemeen, en de uitbreiding tot nacht en weekend in het bijzonder :

- de Vlaamse Milieumaatschappij adviseert negatief wat de lucht betreft;
- de meeste verbrandingsschouwen zijn slechts 16 tot 30 meter hoog, waardoor de omwoners geregeld in een rook baden die hoogst irriterend is en keelpijn veroorzaakt; de schouwen zouden volgens TA LUFT 50 tot 70 meter hoog moeten zijn;
- er is geen enkel onderzoek hangende of gepland naar de samenstelling van de rook waarin wij geregeld ondergedompeld worden;
- de oudere branders die de stofemissienorm met en factor 3 overschrijden, mogen behouden worden zonder enige beperking in de tijd; produktielijn 1 werd wel stilgelegd, maar de branders mogen verder gebruikt worden voor de bevoorrading van de andere produktielijnen;
- er is in de gehele milieuvergunning geen enkel onderzoek naar, aanbeveling voor of zelfs aanduiding dat die rookproblematiek zal aangepakt worden;
- het probleem van de winterse smog wordt niet ter sprake gebracht, alhoewel er een reëel probleem is;
- de dikwijls onleefbare situatie wordt niet alleen onaangeroerd gelaten, bovendien wordt de toelating gegeven om die uit te breiden over de nacht en de weekends; dit is niet accepteerbaar voor de gezondheid en het sociale leven van de omwoners, die in een woongebied wonen met landelijk karakter, waar de vergunningverlenende overheid de verplichting heeft de hinder binnen redelijke normen te houden;
- het is eigenaardig te moeten vaststellen dat de vergunning eerst afgeleverd wordt, en er pas later een MER en een immissierapport zal gemaakt en bekeken worden; gezien deze rapporten en de resultaten van de metingen niet publiek gemaakt worden, en deze rapporten de basis zouden moeten vormen voor een milieuvergunning en het bijgaande openbaar onderzoek, menen wij dat dit flagrant de rechten van de omwoners schendt en als dusdanig het openbaar onderzoek onvolledig en ongeldig maakt;
- het geluid overschrijdt de norm met 10 dBA; nochtans wordt eerst toelating gegeven die hinder over de nacht en het weekend uit te breiden; latere geluidssaneringsverplichtingen zijn allesbehalve duidelijk, moeten gebeuren op nog uit te voeren metingen, en garanderen uiteindelijk niet dat de last effectief daalt; bovendien is hier opnieuw geen enkele zichtbaarheid van de omwoners op de metingen en

verklaart de exploitant vooraf, zonder ernstig onderzoek, dat een echte sanering niet haalbaar is;

2° De Torenvalk :

- de milieuvergunning werd afgeleverd onder strenge voorwaarden; zo moet er een MER gemaakt worden binnen de zes maanden, moet er sanering komen van lucht- en lawaaihinder; uit de toegekende vergunning blijkt echter dat het bedrijf aan de geldende normen inzake lucht, geluid e.d. niet voldoet; het is niet duidelijk of het voldoen aan de strenge voorwaarden de bovenmatige hinder veroorzaakt t.o.v. de buurtbewoners zal opheffen;
- het bedrijf is niet oordeelkundig ruimtelijk ingeplant en heeft zich door de jaren heen op verschillende plaatsen uitgebreid.
- lawaai- en stofhinder plus hinder van het irriterende formaldehyde dat in de spaanderplaten verwerkt wordt;
- SPANO is een economisch sterk bedrijf; toch werd via Febelhout een soepeler norm aangevraagd voor trommeldrogers van houtspanen; liever dan te investeren in technieken om milieuhinder te doen afnemen, wordt gevraagd om de normen te versoepelen;
- de firma heeft een charme-offensief gelanceerd met de produktie van zijn natuurvriendelijke spaanplaat 'Natur-O-span'; er werden aan natuurverenigingen gratis nestkastjes in Natur-O-span geleverd;
- de vergunning werd in april 1995 verleend; het bedrijf heeft echter niet gewacht om al in januari uit te breiden naar non-stop produktie, inklusief 's nachts en tijdens het weekeinde; investeringen in uitbreiding kunnen wel, investeringen om de milieuhinder te verminderen werden in het verleden slechts met mondjesmaat toegepast;
- een proefvergunning zoals voorgesteld door de provinciale Milieuvergunningscommissie of een andere dwingende wijze zou het bedrijf er toe aanzetten om snel werk te maken van de sanering om te voldoen aan de voorwaarden";

dat hieruit blijkt dat de bezwaren vrij getrouw en in ruime mate letterlijk zijn weergegeven;

Overwegende dat verzoekster lijkt op te werpen dat het bestreden besluit de exploitatievoorwaarden tot beperking van de hinder waarvan in de aanhef wordt gewag gemaakt, in het beschikkend gedeelte niet vermeldt; dat echter dat besluit het beroepen besluit

van de bestendige deputatie bevestigt; dat derhalve ook de desbetreffende bijzondere vergunningsvoorwaarden, vervat in laatstvermeld besluit, door het bestreden besluit worden bevestigd;

Overwegende, wat de stofhinder betreft, dat het bestreden besluit stelt :

> "Overwegende dat de stofcyclonen en de drogers de voornaamste bronnen van stofhinder uitmaken; dat naar schatting van de exploitant slechts 20 % van de stofemissies afkomstig is van de drogers; dat het bedrijf gedurende de voorbije exploitatieperiode 1984-1994 belangrijke investeringen heeft gedaan om de stofemissies te beperken, inzonderheid door de eliminatie van open stofcyclonen of het ombouwen ervan tot gesloten cyclonen en door het buiten gebruik stellen of het aanbrengen van verbeteringen aan de oude drogers en de installatie van nieuwe drogers; dat in die periode de stofemissie met circa 90 % is verminderd; dat tegen eind 1995 alle stofcyclonen zullen gesaneerd zijn, wat een verdere reductie van de stofuitstoot voor gevolg zal hebben; dat uit metingen aan de verschillende type drogers gebleken is dat de van toepassing zijnde emissiegrenswaarden evenwel nog overschreden worden; dat de lichte overschrijding van de CO-emissie voor de nieuwe drogers (type Promill) door de exploitant toegeschreven wordt aan een slechte afstelling van de brander; dat uit onderzoek in diverse landen gebleken is dat geen technisch veilige oplossing bestaat voor een verdere reductie van de stofemissies bij de oudere Bison-drogers; dat door de exploitant verzekerd werd dat in de toekomst de oudere drogers zullen worden vervangen van zodra het investeringsklimaat gunstig is";

dat hieruit lijkt te kunnen worden afgeleid dat de verwerende partij wel degelijk de bezwaren betreffende de stofhinder heeft onderzocht en beantwoord; dat, met betrekking tot de geurhinder, wordt overwogen dat deze door het formaldehyde dat in de produktie wordt verwerkt in mindere mate aanwezig is; dat hierdoor ook het desbetreffende bezwaar lijkt te zijn onderzocht en beantwoord; dat verzoekster niet aantoont dat bedoelde overweging in feite niet correct is; dat het bestreden besluit niet moet vermelden "wie deze vaststellingen wel heeft gedaan"; dat de opgelegde exploitatievoorwaarden

niet "vrijblijvend" lijken te zijn; dat het middel derhalve in geen van zijn beide onderdelen ernstig is;

Overwegende dat het tweede middel als volgt is geconcipieerd :

"De beslissing is in strijd met artikel 23, alinea 3, 4 van de grondwet dat een recht op bescherming van een gezond leefmilieu vooropstelt en inzoverre het dit recht aan de omwonenden (eerste verzoekster inbegrepen) ontzegt, door geen wettig motief ingegeven (schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel)

De discretionaire bevoegdheid van de overheid is geen arbitraire bevoegdheid en het vereist dat de overheid afweegt aan de hand van werkelijk bestaande feiten waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Hier is duidelijk geen belangenafweging 'in redelijkheid' gebeurd.

Eerste onderdeel : de bestreden beslissing miskent de grondrechten van de omwonenden (en dan ook onder meer van verzoekster) waar wordt uitgegaan van het beperken van het niveau van de hinder; zie blz 17 :

'Om de hinder veroorzaakt door de exploitatie van de inrichting tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau te beperken'.

Op een andere plaats (blz 21) wordt dan nog verwezen naar een tweede beperking (niet van de hinder maar van het recht op een gezond leefmilieu), met name het voorhanden zijn van de beste beschikbare schone technologie die geen overmatig hoge kosten meebrengt.

Dat eerste verzoekster (en de andere omwonenden) in een woonzone woont en de bestemming van deze zone als volgt wordt omschreven : (artikel 6 KB 28.12.1972)

'Woongebieden met landelijk karakter zijn bestemd voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven'.

De hinder van het bedrijf wordt grotendeels erkend (ook door de exploitant) :

* lawaaihinder : blz. 18 : men streeft er naar de richtwaarden maximaal met 10 dbA en in een tweede fase slechts met 5 dbA (voorwerp haalbaarheidsstudie) te laten overschrijden. Het door de exploitant gevraagde akoustisch onderzoek toont aan dat er een overschrijding is van de richtwaarden in de ruimere omgeving.
* de stofhinder : op blz 13 van de beslissing van de bestendige deputatie wordt ook verwezen naar

de overschrijding van de richtwaarden (zelfs van de nieuwste installaties)
* de reukhinder : wordt ten onrechte geminimaliseerd
* afvalwater : zie overschrijving BOD norm

Andere hinder wordt ten onrechte onbesproken en dan nog niet geregeld gelaten.

Dat het eerstens dus onredelijk en niet te verantwoorden is dat de omwonenden een bepaald hinder moeten aanvaarden. Het bedrijf was er niet als eerste en heeft integendeel de ruimtelijke ordening naar eigen hand gezet.

In dat laatste verband wordt wel gesteld dat de inrichting grotendeels gelegen is in een gebied voor milieubelastende industrieën en de meeste woonhuizen in het woongebied met landelijk karakter opgetrokken zijn nadat het bedrijf reeds in exploitatie was.

Terwijl vraag wie er het eerst was, de omwonenden of het bedrijf, hier niet op zo'n eenduidige wijze kan beantwoord worden. Het bedrijf Spano van in de beginperiode is niet te vergelijken met Spano van nu. De impact van alle uitbreidingen samen door de loop van de jaren moet samengenomen en bekeken worden (zie overzicht op de bladzijden 11 t/m 14.

Daarenboven dient toch ook rekening gehouden dat de omvang van het bedrijf ook buiten de industriezone is toegenomen (zij het na het opmaken van een BPA dat van het gewestplan afweek) maar de omwonenden tot zo lang ook mochten verwachten dat de agrarische zone behouden zou blijven.

Tweede onderdeel : minstens is, ook gelet op dit gegeven (dat de omwonenden op basis van het gewestplan bescherming genieten), sprake van een kennelijk onredelijke beslissing en kan de overheid grote onzorgvuldigheid worden aangewreven;

De hinder wordt zelfs door de exploitant erkend en staat vast. Daar komt nog bij dat beslist wordt dat het bedrijf ook tijdens het weekend en 's nachts mag produceren. Nergens wordt beweerd dat de hinder 's nachts kleiner zou zijn.

Toch wordt een beslissing genomen die op volgende punten flagrant strijdig is met redelijkheid en zorgvuldigheid :

1. geen van de maatregelen om de hinder te beperken zijn in enige mate afdwingbaar :
- het opmaken van een rapport van een MER-deskundige inzake lucht binnen de 6 maand is geen verplichting om tot sanering over te gaan. De opdracht tot onderzoek is ook zeer vaag omschreven.
- naast de verplichting een sanering uit te voeren binnen de 2 jaar om een minimale doelstelling (overschrijding beperken tot max. 10 dB)

- het opmaken van een haalbaarheidsstudie naar een beperking van de overschrijving tot 5dB bevat opnieuw geen bindende bepalingen
- er wordt nergens een vervangingsperiode voor de oude drogers voorzien of een kontrole van de juiste afstelling ervan

2. het bestreden besluit bevat geen enkele verwijzing naar de normen van Vlarem IIbis (B. Vl.Reg. 1.6.1995), bepalingen die op het moment van de beslissing reeds ruim van kracht waren.

3. het besluit bevat een verwijzing naar de B.A.T.E.E.C. (’het voorhanden zijn van de beste beschikbare schone technologie die geen overmatige hoge kosten meebrengt) terwijl geen enkele aanduiding wordt opgenomen wanneer de toepassing zal geëvalueerd worden, noch hoe.

Bijkomend heeft Vlarem IIbis in artikel 4.1.2.1. enkel melding gemaakt van de toepassing van de BBT (best available technics) zonder meer.

4. men gaat op tal van punten gewoon voort op de beweringen van de exploitant (zie bijvoorbeeld bewering dat de stofemissies slechts voor 20 procent afkomstig is van de drogers, dat er grote investeringen werden gedaan, dat de stofemissie voor 90 procent zou gedaald zijn -blz 17..)

5. tal van hinder blijft onbesproken (onder meer de geurhinder). Ook de stofhinder wordt, als men dan toch voort gaat op de beweringen van de exploitant dat slechts 20 procent afkomstig is van zijn drogers, slechts zeer beperkt aangepakt.

Al deze punten samen genomen dient opgemerkt dat de overheid onredelijk en onzorgvuldig beslist om wetende :

- dat er hinder is en een grote onenigheid tussen bedrijf en omwonenden (200 bezwaarschriften - zie ook het relaas aan de prov. milieuvergunningscommissie) hetgeen een onevenwicht en belangenkonflikt aantoont.
- dat de omwonenden bescherming genieten op basis van het gewestplan
- dat de hinder nog zal toenemen door de vraag om ook ’s nachts en tijdens het weekends te mogen produceren

toch een vergunning toe te kennen waarbij de hinder niet of slechts gedeeltelijk wordt aangepakt, dan nog zonder proefperiode en integendeel voor een onredelijk lange periode van 16 jaar, zonder het opleggen van afdwingbare, konkrete en kontroleerbare normen.

Het is met andere woorden niet redelijk om als overheid, in een conflictsituatie, volledig voort te gaan op de goede wil, bedoelingen en de waarschijnlijke uitvoering ervan, door een van de partijen.

Dergelijke werkwijze is trouwens kompleet in strijd met de procedure, voorzien in Vlarem I dat een hoger beroep toekent zo de vergunning in eerste

aanleg niet korrekt en juist bevonden wordt. De (eventuele) latere invulling van maatregelen wordt volledig aan de kontrole en inspraak van de omwonenden onttrokken";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"II.2.1. Eerste onderdeel

...

II.2.1.1 Het bedrijf SPANO bestaat reeds sinds 1965. De inrichting is grotendeels gelegen in een gebied voor milieubelastende industrie en de meeste woonhuizen in het woongebied met landelijk karakter zijn opgetrokken nadat het bedrijf reeds in exploitatie was.

...

II.2.1.2 Industriële aktiviteiten zullen altijd een bepaalde hinder meebrengen. Evenwel worden in de beslissing van de Bestendige Deputatie, bevestigd door de bestreden beslissing, strenge voorwaarden opgelegd om de hinder zo minimaal mogelijk te houden en de leefbaarheid voor de omgeving te maximaliseren.

Indien de stelling van verzoekende partij zou gevolgd worden, zouden industriële aktiviteiten in de zone voor milieubelastende industrie onmogelijk worden. Immers zal om het even welke industriële aktiviteit hinder meebrengen voor het aangrenzend woongebied.

Door de bestreden beslissing wordt de exploitant gedwongen tot grote investeringen en verregaande saneringen, waardoor de hinder zal worden beperkt.

Hierboven (onder het eerste middel) werd reeds aangetoond dat de belangen van alle betrokkenen werden afgewogen. De argumentatie van verzoekende partij werd onderzocht, geëvalueerd en op gemotiveerde wijze weerlegd.

II.2.1.3 Op oordeelkundige wijze werd aldus beslist een verdere vergunning toe te kennen aan de NV SPANO mits het naleven van een aantal strenge voorwaarden, die op objectieve wijze garantie bieden voor de leefbaarheid van de omgeving. Daarbij worden normen en technische criteria gehanteerd die objectief controleerbaar zijn.

Verzoekende partij echter gaat uit van een subjectief gevoel van hinder; dat voor iedereen verschillend zal zijn. Zelfs het krieken van de dag wordt door sommigen als hinderlijk beschouwd.

Er werd niet alleen rekening gehouden met de stof-, geluids- en geurhinder doch ook met de risico's voor de externe veiligheid, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens. Dit blijkt niet alleen uit de bestreden beslissing, doch ook uit de opgelegde voorwaarden.

II.2.2. Tweede Onderdeel.

Ten onrechte stelt verzoekende partij dat geen van de opgelegde vergunningsvoorwaarden afdwingbaar zijn. Het Milieuvergunningsdecreet bevat genoeg dwangmaatregelen indien milieuvergunningsvoorwaarden niet worden nageleefd. Zo kan de stopzetting van een exploitatie worden bevolen en kan toepassing gemaakt worden van de strafbepalingen.

II.2.2.1. Het rapport van een MER-deskundige heeft als bedoeling bijkomende gegevens te verschaffen nopens de luchtemissiekwaliteit.

In de periode 1984-1994 werden meerdere saneringen en produktiewijzigingen doorgevoerd met een stofemissiereduktie tot gevolg. Onder meer verbeteringen aan de drogers, geleidelijke eliminatie van open cyclonen of ombouw tot gesloten cyclonen. De exploitant schat dat slechts 20 % van de totale stofafstoot afkomstig is van de drogers.

Om dit na te gaan en ook om de haalbaarheid van de verdere reduktie van de stofemissie te onderzoeken dient een MER-deskundige de kwaliteit van de lucht na te gaan gedurende een periode van 6 maanden. Dit rapport moet binnen het jaar worden voorgelegd aan het Bestuur Milieu-Inspectie en aan het Bestuur Milieuvergunningen.

Op die manier wordt tegemoet gekomen aan de opmerkingen van de Vlaamse Milieumaatschappij inzake het aspekt lucht.

De opgelegde voorwaarden kunnen op elk ogenblik verstrengd worden door de Bestendige Deputatie in functie van de resultaten van de uitgevoerde saneringen, de opgelegde onderzoeken en haalbaarheidsstudies. (stuk 1, art. 21 decreet 28 juni 1985)

Onmiddellijk zijn ook de beweringen van verzoekende partij, als zou enkel uitgegaan worden van beweringen van de exploitant, weerlegd.

II.2.2.2 In artikel 4 van het Besluit van de Bestendige Deputatie worden bijkomende en bijzondere voorwaarden gesteld die de exploitant dient na te leven. Bij niet naleven van die voorwaarden kan de exploitant geconfronteerd worden met vervolging en stopzetting van het bedrijf. Gedurende de vergunningstermijn dienen studies te worden voorgelegd (binnen 1 of 2 jaar), dienen saneringen te worden uitgevoerd, moet een groenzone van 5 m breed langs de woonpercelen worden aangebracht, enz. ... .

De opgelegde onderzoeken en haalbaarheidsstudies hebben als bedoeling eventueel bijkomende milieuvergunningsvoorwaarden op te leggen indien de noodzaak daartoe zou blijken uit deze studies.

II.2.2.3 Het besluit van de Bestendige Deputatie dateert van 27 april 1995 en kon aldus uiteraard geen bepalingen omvatten van het Besluit van de Vlaamse Regering van 1.6.1995.

Bovendien zijn de opgelegde voorwaarden een concretisering van technische criteria en van toepas-

sing zijnde normen vanuit het oogpunt 'de best beschikbare schone technologie, die geen overmatige hoge kosten meebrengt'. Deze normen zijn objectieve maatstaven en bevatten alle garanties voor een leefbare omgeving.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert wordt niet alleen de lucht- en geluidsproblematiek aangepakt, doch ook bv. de geurhinder (in minder mate aanwezig in casu) in voorwaarde 5b.";

Overwegende dat de tussenkomende partij betoogt :

"...

Verzoekster in tussenkomst wijst er ook op dat het bedrijf sinds 1963 ingeplant is in de regio en voor het grootste gedeelte gelegen is in een zone voor milieubelastende industrie en dat voor het (kleine) gedeelte van de onderneming dat in agrarisch gebied is gelegen (en wat het verst verwijderd is van de woonzones) een bijzonder plan van aanleg werd goedgekeurd.

De meeste bewoners zijn zich overigens pas later in de buurt van de onderneming komen vestigen.

Waar verzoekster in tussenkomst zich niet wenst uit te spreken over de opportuniteit of wenselijkheid hiervan, stelt zij wel dat de ruimtelijke inplanting van woonzones in de nabijheid van een zware industriezone zoals van overheidswege toegelaten haar niet kan verweten worden.

Dat de onderneming de ruimtelijke ordening naar eigen hand zou zetten wordt door de historiek van de onderneming en van de omgeving ten andere duidelijk tegengesproken.

...

Verder is het opgelegde MER-rapport volop in uitvoering en wordt dit permanent gevolgd en gecontroleerd door het bestuur milieuvergunningen en de milieu-inspectie.

De voorlopige resultaten van dit rapport zijn zondermeer zeer positief en gunstig te noemen en bevestigen dat de volgehouden inspanningen van verzoekster in tussenkomst vruchten afwerpen. (stuk 8)

In het kader van de milieuvergunning en het MER-rapport zijn verder in uitvoering :

1. immissiemetingen (oktober 1995 tem. april 1996), waarbij de immissie van stof en geur in de omgeving van de onderneming wordt gemeten;

2. emissiemetingen op alle drogers van de onderneming (maart 1996);

3. een meetcampagne van milieu-inspectie waarbij alle emissies van alle stoffen op een droger werden gemeten;

4. de stofneerslag wordt gemeten van oktober 1995 tot april 1996. De stofneerslag wordt overigens gemeten in mg per vierkante meter en per dag. Dat verzoekster in tussenkomst zou stellen dat er een neerslag is van 200 kg per uur is dan ook onzin. Naast het feit dat de volledige meetresultaten nog niet bekend zijn, hebben de emissiejaarrapporten van de afgelopen jaren aangetoond dat er een stofuitstoot van 148 ton per jaar was, waar dit door diverse aanpassingen de afgelopen twee jaar nog sterk is gedaald.

Teneinde het risico op breuken in leidingen en transporten, waarbij stof kan vrijkomen, verder te beperken werd overigens elk circuit (silo's en transporten) uitgerust met een dubbele veiligheid op overlopen (mechanische en ultrasone niveaumetingen van de silo's).

5. geluidsmetingen door AVITECH in de omgeving van de onderneming, in de buurt van de dichtstbijzijnde woningen of bij afwezigheid van woningen op 200 meter van de perceelsgrenzen.

6. geurmetingen in de omgeving van het bedrijf. Geurhinder van spaanplaten is overigens niet mogelijk. In de magazijnen waar de platen worden opgeslagen is geen bijzondere geur waar te nemen.

De maatregelen die de vergunningverlenende overheid aan verzoekster in tussenkomst hebben opgelegd zijn dan ook niet vrijblijvend van aard en hebben als resultaat dat de impakt van de onderneming op de omgeving tot een aanvaardbaar niveau worden beperkt.

Bovendien voldoen de vergunningsvoorwaarden aan de VLAREM II-normen.

...";

Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat het feit dat verzoekster in een woongebied woont niet impliceert dat geen hinderlijk bedrijf mag vergund worden in een daartoe bestemd gebied; dat het met betrekking tot de vraag of, voor de toekenning van een milieuvergunning een bedrijf uit het oogpunt van de hinder voor de omgeving kan worden aanvaard, weinig of niet relevant is wie of wat "er als eerste was"; dat voor het overige het onderdeel wel opportuniteitskritiek bevat, doch geen ontvankelijk rechtsmiddel uitmaakt;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de door verzoekster opgesomde "maatregelen om de hinder te beperken", zoals bij het onderzoek van

het tweede onderdeel van het eerste middel reeds is gebleken, niet de enige opgelegde exploitatievoorwaarden zijn; dat bovendien die maatregelen als bijzondere exploitatievoorwaarden zijn opgelegd en derhalve afdwingbaar lijken; dat de in het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II) vastgestelde algemene en sectorale voorwaarden, in werking getreden op 1 augustus 1995, in casu van toepassing zijn, zonder dat er expliciet hoeft naar verwezen te worden; dat wat betreft het beweerde niet besproken zijn van de geurhinder en stofhinder verwezen wordt naar hetgeen werd gesteld bij de bespreking van het tweede onderdeel van het eerste middel; dat verzoekster niet duidelijk maakt in welk opzicht de gevolgde werkwijze kompleet in strijd zou zijn "met de procedure, voorzien in Vlarem I", en niet specifieert hoe zij tot de stelling komt dat "de (eventuele) latere invulling van maatregelen ... volledig aan de kontrole en inspraak van de omwonenden (wordt) onttrokken"; dat het middel in geen van zijn onderdelen ernstig is;

Overwegende dat derhalve aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. SPANO in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig juni 1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J.	VERMEIRE,	kamervoorzitter,
	D.	VERBIEST,	staatsraad,
	R.	STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch.	BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

Ch. BAMPS. **J. VERMEIRE.**